

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Karla Šimky a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce **V. D.**, zastoupeného JUDr. Petrem Práglem, advokátem se sídlem Dlouhá 5, 400 02 Ústí nad Labem, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí ze dne 28. 1. 2004, č. j. OAM-631/VL-11-K04-2003, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 7. 2006, č. j. 14 Az 156/2004 - 29,

t a k t o :

- I.** Řízení **s e z a s t a v u j e .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta JUDr. Petra Prágla **s e u r č u j e** částkou 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 28. 1. 2004 neudělil žalovaný žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu; zároveň vyslovil, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování.

Žalobu, kterou žalobce toto rozhodnutí napadl, zamítl Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 27. 7. 2006.

Žalobce podal proti rozsudku včasnou kasační stížnost, v níž mj. požádal o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Jako místo svého pobytu označil žalobce adresu P. 569, P. 9; tuto adresu jeho hlášeného pobytu pak potvrdila i cizinecká policie. Soud se dne 21. 12. 2006 pokusil žalobci na tuto adresu doručit; zásilka se však vrátila s tím, že adresát nebyl zastižen a ani v úložní lhůtě si zásilku nevyzvedl. Cizinecká policie pak při šetření na místě dne 15. 1. 2007 zjistila, že žalobce na této adrese nebydlí a ani v minulosti nebydlel: ubytovatelka mu jen dne 5. 9. 2006 vystavila potvrzení o ubytování a od té doby zde má žalobce pouze rezervaci, k pobytu se dosud nepřihlásil.

Soud proto žalobci – s ohledem na jeho neznámý pobyt – ustanovil usnesením ze dne 24. 1. 2007 opatrovníka, pracovníka Organizace pro pomoc uprchlíků Mgr. J. V., a vyzval jej k vyplnění formuláře prohlášení o majetkových poměrech. Opatrovník soudu sdělil, že vzhledem k neznámému pobytu žalobce s ním nemůže navázat kontakt. Soud nato usnesením ze dne 2. 3. 2007 ustanovil žalobci advokáta JUDr. Petra Prágla jako zástupce pro řízení o kasační stížnosti

a vyzval jej, aby doplnil důvody kasační stížnosti. Advokát v doplnění kasační stížnosti uvedl, že soud v usnesení o ustanovení opatrovníka uvedl jinou žalobcovu adresu, než jakou sám žalobce označil v kasační stížnosti; to pravděpodobně vedlo soud k ustanovení opatrovníka a k rozhodnutí věci bez jednání. Potom ale i samotná výzva soudu mohla být doručena na nesprávnou adresu a soud poté učinil z nesprávně doručené výzvy nesprávné rozhodnutí. Řízení tak bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí; rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem by proto měl být zrušen a věc by mu měla být vrácena k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud nemohl o kasační stížnosti věcně jednat a řízení zastavil z následujících důvodů:

Podle § 33 písm. b) zákona o azylu, ve znění pozdějších předpisů, soud zastaví řízení, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany (žalobce). Právě tato nemožnost nastala v průběhu řízení o kasační stížnosti žalobce. Po zahájení řízení o kasační stížnosti krajský soud zjistil z databáze žalovaného, že žalobce z pobytového střediska odešel, a adresa, kterou oznámil cizinecké policii, se ukázala být pouze formální. Krajský soud tedy správně ustanovil žalobci jako osobě neznámého pobytu opatrovníka. Již v tomto okamžiku byly splněny podmínky pro zastavení řízení o kasační stížnosti podle § 33 písm. b) zákona o azylu; krajský soud však na ustanovení opatrovníka neprestal a následně ustanovil žalobci zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Takový postup ale nebyl na místě.

Ustanovení § 33 zákona o azylu ve znění před novelou provedenou zákonem č. 350/2005 Sb. s účinností k 13. 10. 2005 ukládalo soudu zastavit řízení, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu (žalobce) a tato skutečnost brání nejméně po dobu 90 dnů rozhodnutí ve věci. Nepostačovalo tedy, pokud byl pobyt žalobce neznámý: přistupovala k tomu ještě další podmínka, a sice nemožnost pokračovat kvůli tomu v řízení. Ta byla zpravidla dána tam, kde žalobce nebyl zastoupen advokátem a nebylo možno jej vyzvat k tomu, aby si advokáta zvolil, nebo kde kasační stížnost trpěla vadami a žalobce buď nebylo možno vyzvat k jejich odstranění, nebo nebylo možno – i přes zastoupení advokátem – kasační stížnost doplnit bez jeho osobní součinnosti. V případech, kdy žalobce splnil podmínky pro osvobození od soudních poplatků a byl mu ustanoven advokát, nebo kdy si advokáta zvolil předtím, než se jeho místo pobytu stalo neznámým, tak často bylo možno v řízení pokračovat a meritorně rozhodnout, pokud byla kasační stížnost bezvadná nebo pokud bylo možno odstranit její vady bez součinnosti se žalobcem. Po výše zmíněné novele je tomu však jinak: bez ohledu na to, zda je žalobce zastoupen či nikoli a zda je kasační stížnost projednatelná či nikoli, se soudu ukládá zastavit řízení již jen při zjištění, že (skutečné) místo pobytu žalobce je neznámé.

Krajský soud tedy poté, co ustanovil žalobci opatrovníka, mu neměl již ustanovovat zástupce: jelikož už totiž byla naplněna hypotéza ustanovení § 33 písm. b) zákona o azylu, nebyl tu prostor pro jiný procesní postup než pro předložení věci Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud proto – bez ohledu na to, že je žalobce zastoupen advokátem, který doplnil jeho kasační stížnost – zastavil řízení o kasační stížnosti podle § 33 zákona o azylu a § 47 písm. c) soudního řádu správního.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno. Zástupci, který byl žalobci ustanoven soudem, náleží mimosmluvní odměna podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu), ve spojení s § 7 a § 9 odst. 3 písm. f). Soud proto přiznal zástupci v souladu se sazbou mimosmluvní odměny

4200 Kč za dva úkony právní služby a 600 Kč jako paušální náhradu výdajů s těmito úkony spojených (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy zástupci náleží 4800 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. května 2007

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu